

Emeğin Kurtuluşu

Emeğin kurtuluşu insanlığın kurtuluşudur!

ISSN 2822-6534

15 Günlük Devrimci Sınıf Gazetesi

16-31 Aralık 2024

Sayı: 46

Fiyat: 10 TL

Bu kavga ekmek ve hürriyet kavgasıdır!

Saray iktidarı metal işçilerinin grevini yasakladı. Metal işçisinin kendisine dayatılan sefaletle karşı grev silahını kuşanması bir gece yarısı kararnamesiyle “milli güvenlik” sorunu ilan edildi.

Böylece sadece AKP-MHP iktidarının emek düşmanı yüzü yeniden gözler önüne serilmiş olmadı. Hemen her sorunu bir şekilde bağlamaya çalıştıkları “milli güvenlik” ile neyi kastettikleri de bir kez daha ortaya çıktı. Onların “milli güvenlik”ten anladıkları, mevcut azgın sömürü sisteminin korunması ve buna karşı oluşan tepki ve mücadelenin devlet zoruyla etkisizleştirilmesidir.

Bu yüzden neredeyse her sabah tüm toplum yeni operasyonlarla uyanmaktadır. Sendikacılar ve işçi önderleri bu yüzden gözaltına alınıp tutuklanmaktadır. Söz, basın, gösteri ve örgütlenme özgürlüğü bu yüzden ayaklar altına alınmaktadır. Kendi yasalarını bile hiçe sayan bir baskı rejimi tam da sermaye sınıfına dikensiz bir gül bahçesi armağan

etmek için tahkim edilmektedir. Aylardır en insani taleplerle ve en demokratik biçimlerde direnen Polonez işçilerinin devlet eliyle maruz kaldığı faşist zorbalığa tanıklık edenler, bugün alınan bu grev yasağı kararına da şaşırmayacaklardır.

IMF patentli bir sosyal yıkım programını milyonlarca işçi ve emekçiye dayatmakta kararlı bir iktidarın hak alma mücadelesine saldırması, onu sindirip yıldırmaya çalışması kaçınılmazdır. Ancak bu, aynı zamanda günlerdir “Suriye zaferi” naraları ile kendini avutmaya çalışan Erdoğan ve şürekâsının işçi sınıfından, onun eyleminden ne kadar korktuğunun da göstergesidir. 22 yıllık iktidarını diğer şeylerin yanı sıra işçi hareketinin örgütsüzlüğüne borçlu olan AKP’nin en büyük korkusu, yaşamını köleleştirmeye çalıştığı milyonlarca emekçinin birleşip karşısına dikilmesidir. Her geçen gün tırmanan bu pervasız saldırganlığın arkasında yatan olgulardan biri tam da bu korkudur.

Gün iktidarın bu korkusunu gerçeğe çevirme, baskı ve yasaklar karşısında sinmeyeceğimizi, teslim olmayacağımızı gösterme günüdür. Ekmeğini büyütmek için mücadele eden her işçi arkadaşımız şu gerçeği bir an bile aklından çıkarmamalıdır. Tümüyle gasp edilmeye çalışılan grev hakkımız kararlılıkla savunulmadan, baskı ve yasaklama politikalarının karşısına dikilmeden, söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü için mücadele edilmeden emeğimiz ve ekmeğimiz için mücadele etmek de mümkün değildir. Zira, tüm bu baskı politikaları, demokratik haklarımızın gaspına dönük uygulamalar bizi bu sömürü düzenine razı etmek için uygulanmaktadır.

İşçi sınıfı ve emekçiler bir yandan kendisine dayatılan sefaleti ve sosyal yıkımı reddetmeli, öte yandan siyasal hak ve özgürlükler mücadelesini büyütmelidir. İnsanca koşullarda yaşayıp çalışmanın mücadele dışında bir yolu yoktur.

Tümüyle gasp edilmeye çalışılan grev hakkımız kararlılıkla savunulmadan, baskı ve yasaklama politikalarının karşısına dikilmeden, söz, basın, örgütlenme ve gösteri özgürlüğü için mücadele edilmeden, emeğimiz ve ekmeğimiz için mücadele etmek de mümkün değildir. Zira tüm bu baskı politikaları, demokratik haklarımızın gaspına dönük uygulamalar bizi bu sömürü düzenine razı etmek için uygulanmaktadır.

Milyonlar sefalet içinde, Ali Erbaş Audi derdinde!

Ekonomik krizin faturası “fedakârlık” söylemleriyle işçi ve emekçilere çıkartılırken devlet bütçesini arpalığa çevirenlerin icraatları sürüyor. Emekçilere “tasarruf” telkin edenler lüks araçlarından inmıyor, şatafatlı yaşamlarından vazgeçmiyor. Dahası toplumla alay edercesine açıklamalar yapıyorlar.

Bunun son örneği Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş oldu. Sıklıkla bindiği lüks arabalarla gündeme gelen Erbaş “*bir Audi’yi çok gördüler*” diye yakınıyor. Yıllık 130 milyara dayanmış Diyanet bütçesinin eşe-dosta ve lüks araçlara harcanmasını sorun etmiyor, bunun tartışılmasına içerliyor. Kendince araç sayıları veriyor, eski arabalar

kullandıklarını ifade ediyor. Hatta kaza riski atlattığı olmalarını böyle gerekçelendiriyor. Söylenenlerin doğruyu yansıtmadığı ortadayken ve Diyanet’in araç dökümleri basında sık sık listelenirken toplumu aldatmaya çalışıyor.

İşçi sınıfı ve emekçilere sefalet dayatan AKP iktidarı, milyonlarca insanı açlıkla baş başa bırakmayı “krizden çıkış” politikası olarak uyguluyor. Güya devlete de tasarruf tedbirleri getiriyor. Ancak saray, avanesi ve bakanlıkların işçi ve emekçilerden toplanan vergilerle oluşturulan bütçeyi tepe tepe kullanmak dışında yaptıkları bir şey yok. Düzinelerce lüks araçla, koruma ordusuyla dolaşıp işçi ve emekçilerden sabır bekleyenler,

eleştirilere karşı lüks araçlarla gezmeyi savunmaktan geri durmuyorlar.

Diyanet’in neden birçok bakanlıktan fazla bütçesi var ve 130 milyara yakın bu bütçe ne işe kullanılıyor sorusu bir tarafa, Ali Erbaş’ın babasının parasını harcıyormuşçasına savunma yapması pişkinlikte hiçbir sınır tanımadıklarını ortaya koyuyor.

İşçi ve emekçiler, toplumla alay edercesine kurulan bu cümlelere karşı hakları ve geleceği için birleşmeli, örgütlenmeli ve mücadele etmelidir. Milyonlar kuru ekmeğe muhtaçken “*bir Audi’yi çok gördüler*” diye yakınanlardan hesap sormalıdır.

**Emeğin
Kurtuluşu**
insanlığın kurtuluşudur!

emeginkurtulusu.net

emeginkurtulusu

0 506 597 1917

Adres:

Yukarı Mah. Yankı Sok.
Bayram Apt. No:9/2
KARTAL / İSTANBUL

e-mail:

kurtulusuemegin@gmail.com

Emeğin Kurtuluşu Sayı: 0046 *
Fiyatı: 10 ₺ * 16-31 Aralık 2024 *
Sahibi ve S. Yazı İşleri Md.: Kardelen Yoğungan *
Yayın Türü: Siyasi - Türkçe - haftalık - yaygın süreli *
EMEĞİN KURTULUŞU Basım Yayın Ltd. Şti. *
Yukarı Mah. Yankı Sok. Bayram Apt. No:9/2
Kartal / İstanbul
Tel: 0 (506) 597 1917 *
Baskı: Arslan Güneydoğu Gazetecilik Matbaacılık ve
Kağıtçılık A.Ş. * Osmanağa Mah. 3143. Sok. No: 6/2
Esenyurt / İstanbul * Tel: 0 535 977 07 92

Suriye yangın yeri, sermayenin gözü ucuz emekte!

Emperyalist-siyonist güçler gerici çıkarları için Suriye’yi harabeye çevirdiler. Milyonlarca insan katledildi, yerinden yurdundan sürüldü. Göç etmek zorunda kalan Suriyeliler gittikleri ülkelerde yaşam mücadelesi veriyorlar. Türkiye’ye gelen milyonlarca Suriyeli ucuz emek gücü olarak yok pahasına çalıştırılıyor. Bu

aynı zamanda işçi ve emekçilere düşük ücretleri dayatmayı sağlıyor. Suriye’nin yıkımına ortak olanlar, yıkımdan kaçan milyonları gözü dönmüş bir sömürüye tabi tutuyorlar.

Şimdi Suriyelilerin ülkelerine dönmesi tartışmaları kızıştıkça sermaye sınıfının bazı kesimlerini bir telaş aldı.

Bunlardan biri olan Malatya Genç Girişimciler Kurulu Başkanı Abdurrahman Baydemir, basına verdiği demeçlerle kaygısını dile getiriyor. Tersine göç olursa bunun üretim maliyetlerine olumsuz yansıtacağını söylüyor. Bu sözler kapitalistlerin aklını, bakışını, ruhunu özetliyor. Baktıkları her şeyde para gören sermaye

düzeninin efendileri için her şey kâr etmekten ibaret. Bir yandan emperyalist-siyonistler hesabına savaş ve saldırganlık politikalarını körükleyenler, öte yandan halklar arası düşmanlıkları kışkırtarak şovenizm zehrini topluma empoze ediyorlar. Yetmiyor, yıkıma uğrayan ülkelere gelen göçmenleri posası çıkana kadar sömürme iştahını saklamayacak kadar da pervasızlaşıyorlar.

Bu düzen, bu düzenin sahipleri çürümüştür. İnsanlığa baskı, sömürü ve savaş dışında bir şey veremeyecek durumdadır. İşçiler ve emekçiler insanlık için ayağa kalkmalı, sömürü düzenine son vermek için mücadeleyi güçlendirmelidir.

Hem işçiler hem de kapitalistler memnun olabilir mi?

Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun ilk toplantısı 10 Aralık günü gerçekleşti. Kapitalist patronlar, işçi sendikaları ve hükümet temsilcilerinin yer aldığı masada hükümet adına konuşanlar, her zaman olduğu gibi, bağımsız ve taraflara eşit mesafedeymiş gibi bir izlenim yaratmaya çalıştılar. Oysa bunun böyle olmadığını, iktidarın her daim sermaye sınıfının safında ve hizmetinde olduğunu çok iyi biliyoruz.

İlk toplantıya ev sahipliği yapan Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı adına konuşan Vedat Işıkhân, krizin faturasını işçi ve emekçilere ödetmeyi hedefleyen politikalara övgüler düzduktan sonra şunları söyledi: *“Hükümet temsilcileri olarak, adalet terazisini dengede tutuyoruz. Asgari ücretin belirlenmesi sürecinde, ekonomik göstergeleri de titizlikle değerlendiriyoruz. Bu kapsamda, enflasyon oranı, vatandaşın satın alma gücü, iş gücü piyasalarının ihtiyaçları, ekonomik büyüme, istihdamın korunması ve artırılması gibi ekonomik ve sosyal koşulları detaylı şekilde analiz ederek hem işçi hem de işveren taraflarının memnuniyetini gözeterek, adil bir asgari ücret belirlenmesini ümit ediyoruz.”*

Sonda söyleyeceğimizi önden söyleyelim. Aynı anda hem işçilerin hem de kapitalist patronların memnuniyeti söz konusu olamaz.

Çünkü bu kapitalist sistemin doğasına aykırıdır. Bu sistemde işçiler ve kapitalistler çıkarları birbirine karşıt iki sınıftır. Kapitalistler zenginliklerini işçilerin sefaletine borçludur. İşçi sınıfının daha yüksek ücret alması patronların kârlarının azalması anlamına gelir.

Milyonlarca işçiyi doğrudan ilgilendiren Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nda da kapitalistler ve onların hizmetindeki iktidar, işçilerin emeğine daha fazla el koymanın hesabını yapıyorlar. Çalışma Bakanı'nın sarf ettiği sözler ise bu sınıfsal ayrımı ve çelişkileri sadece gölgelemeye hizmet ediyor.

Ne kadar “ortak çıkarlar”dan, “aynı gemideyiz” masallarından bahsederlerse bahsetsinler, servet ile sefalet arasındaki uçurum gün geçtikçe derinleşiyor. Derinleşen ekonomik krizle birlikte işçi ve emekçiler daha da yoksullaşırken, kapitalistler daha da zenginleşiyor. Sermaye sınıfının temsilcileri yoksulluğa ve sefaletle itilen milyonların ayağa kalkmasından ise ölesiye korkuyorlar. Bunun içindir ki Vedat Işıkhân konuşmasında, *“Alın teriyle sermayeyi karşı karşıya getiren anlayışı reddediyoruz”* demeyi eksik etmiyor.

Biz de diyoruz ki, işçi sınıfı eğer kazanmak istiyorsa, emek ile sermaye karşı karşıya gelecek! İşçi sınıfı birleşerek ve mücadele ederek kazanacak!

15 kişilik Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun AKP hükümetinin temsilcileri, kapitalistler adına TİSK, işçi sendikaları adına ise Türk-İş yer alıyor. Basına yansıdığı kadarıyla, gerçekleşen ilk toplantıda asgari ücrete dair hiçbir rakam gündeme gelmedi. İşçi sınıfını temsilen masada yer alan Türk-İş bürokratları ise “ellerini zayıflatacağı” gerekçesiyle toplantıya bir rakam sunmadı. Milyonlarca işçi gözlerini bu toplantıya dikmişken komisyon bileşenleri sohbet edip toplantıdan ayrıldılar.

Bu tabloda şaşılacak bir şey yok. Zira bu masa göstermelik olarak toplanıyor. Komisyon bileşenleri sanki pazarlık yapıyormuş gibi davranıp aslında bir orta oyunu oynuyorlar. Kapitalistler, AKP iktidarı ve onların hizmetindeki sendika bürokratları aynı saftalar ve işçi sınıfının karşısındalar. Örgütlü bir sınıf olarak davranıyorlar. Gerçekte asgari ücret sermaye sınıfının temsilcileriyle iktidar tarafından belirleniyor ve saray rejiminin şefi Erdoğan son noktayı koyuyor. Bu orta oyunu ile sözde işçi sınıfının da temsil edildiği bir pazarlık masası görüntüsü yaratılıyor. Böylece işçiler en aza razı edilmek isteniyor.

Asgari ücret görüşmeleri milyonlarca işçinin gündeminde. Kapitalistlerin sorumlusu olduğu ekonomik krizin faturasının işçi sınıfına ve emekçilere kesildiği bir dönemde reel ücretler eridi. Yoksulluk ve sefalet derinleşti. Açlık sınırının 21 bin TL, yoksulluk sınırının 72 bin 500 TL olduğu günümüzde asgari ücret açlık sınırının altına geriledi. Sözde enflasyonla mücadele adına Temmuz ayında asgari ücrete zam yapılmaması bu tabloyu daha da derinleştirdi. Bugün asgari ücret ortalama ücret haline gelmiş durumda. Asgari ücretle geçinmek zorunda kalan ücretli sayısı toplam işçi sayısının yarısından daha fazla. Dolayısıyla milyonlarca işçi ve ailesinin açlık sınırında bir ücrete mahkûm edildiği bir tablo var ortada.

Hal böyleyken, sermaye sınıfının tüm bileşenleri “büyüme

Orta oyununu işçi sınıfı bozar!

dengelerini gözetmek”, “enflasyonu baskılamak”, “fiyat istikrarı sağlamak” yalanlarıyla koro halinde düşük zammı dayatmak için seferber olmuş durumdalar. IMF direktörü “Hedeflenen enflasyon oranında zam yapın” tavsiyesinde bulunuyor. MÜSİAD Başkanı “yüzde 25 üst sınır” diyor. TÜSİAD, asgari ücretin gerçekleşen enflasyona göre belirlenmesinin programı bozacağını söylüyor. Hepsini bir ağızdan sorumlusu oldukları krizin faturasını işçi sınıfına kesmek, kârlarına kâr katmak konusunda ısrar ediyor.

Kuşkusuz kapitalistlerin en büyük dayanağı sendika bürokratları... Sermayenin işçi sınıfı içindeki ajanları olan bu bürokratların milyonlarca işçinin düşük ücret ve vergi soygunu gibi temel sorunları karşısında göstermelik eylemler dışında ne mücadele etme niyetleri ne de takatleri var. Bu ağalardan asgari ücret masasında bir şey beklemek akıl dışı.

Bir yandan temsil ettikleri kesimlerin asgari ücretin üstünde aldıkları gerekçesine sarılıyorlar. Oysa çok iyi bildikleri gibi, asgari ücret zammı, sendikalı işçilerin sözleşme süreçlerini doğrudan etkiliyor. Öte yandan “rakam belirtmeme” manevrasına başvuruyorlar. Böylece “bizim isteğimiz bu değildi ama iktidar ve sermaye ancak o kadar verdi” diyebileceklerini sanıyorlar.

Çok açık ki, sermaye iktidarının bu denli pervasızlaşmasının ve sendika bürokratlarının pişkinliğinin tek bir nedeni var. İşçi sınıfının örgütlü mücadelesinin zayıflığı... İşçi sınıfı inisiyatif almadığı, örgütlü mücadele vermediği, o masaya yumruğunu vurmadığı için bu üçlü şer odağı istediği gibi tiyatro oynayabiliyor.

Düşük ücretlere razı etmek için başvurdukları sahte TÜİK rakamları ve “enflasyonun baskılanması” yalanları bizleri ilgilendirmiyor. Bizler “insanca yaşamaya yetecek ücret” istiyoruz. Bunu ise ancak “sınıfa karşı sınıf” bakışıyla fabrikalardan başlayarak birleşik örgütlü mücadelemiz ile elde edebiliriz. Krizin faturasını reddetmenin ve bu orta oyununu bozmanın tek yolu budur!

“Krizin faturasına ve faşist baskıya geçit verme”

“Krizin faturasına ve faşist baskıya geçit verme” kampanyası kapsamında 15 Aralık Pazar günü İstanbul’da Esenyurt, Sefaköy ve Sarıgazi’de, İzmir’de ve Kocaeli Gebze’de basın açıklamaları gerçekleştirildi.

Eylemlerde krizin faturasını ödememe ve insanca yaşamaya yetecek ücret için mücadele çağrısı yapılırken 16 Aralık’ta Çalışma Bakanlığı’nın önünde yapılacak eylem ile toplanan imzaların bakanlığa teslim edileceği duyuruldu. DEV TEKSTİL ve Ege İşçi Birliği temsilcilerinin tutuklanması ve Ankara’da “Hakkımı Ver!” Eylemine gerçekleşen saldırı protesto edildi.

Sefaköy’de metrobüs çıkışında gerçekleştirilen eylemde BDSP ve DEV TEKSTİL adına gerçekleştirilen konuşmalarda

direnen işçiler selamlandı. Direnen Polonez işçileri ile dayanışma çağrısı yapıldı. Konuşmada metal işçilerinin grevlerinin yasaklanmasına da değinildi.

Sarıgazi’de Demokrasi Caddesi’nin girişinde gerçekleştirilen eylemde ajitasyon konuşmalarının yanı sıra TOMİS adına yapılan konuşma ile krizin faturasını ödememe çağrısı yapılırken metal işçilerinin grevi selamlandı.

Esenyurt’ta Depo Kapalı Cadde’de gerçekleştirilen eylemde BDSP adına yapılan konuşmada “*Asgari ücret tiyatrosunun sonucunda milyonlarca işçi emekçi yine sefalet ücretine mahkûm edilecek. Bu gidişata dur demek, açlığa, yoksulluğa, sefalet, düşük ücretlere, demokratik hak ve özgürlüklere yönelik kapsamlı saldırılara karşı örgütlü mücadeleyi yükseltmek*

zorundayız” denildi.

Gebze Kent Meydanı’ndaki eylemde Gebze İşçilerin Birliği Derneği ve Metal İşçileri Birliği adına gerçekleştirilen konuşmalarda krizin ve savaşın faturasını işçilerin üzerine yıkmaya çalışılmasına, grev yasaklarına, tutuklama ve gözaltı saldırılarına karşı mücadele çağrısı yapıldı. BDSP ve Eğitim Sen Gebze Şubesi’nin de katıldığı basın açıklaması yapılan konuşmaların ardından sonlandırıldı.

İzmir’deki eylem ise Karşıyaka İzban’da gerçekleşti. Eylemde işçi sınıfına dayatılan sefalet koşulları ve asgari ücret belirleme sürecine dair vurgular yapıldı. Hak ve özgürlükler için mücadele ihtiyacının altı çizildi. Didim’deki keyfi tutuklamalara da dikkat çekilen eylem atılan sloganlar ve okunan basın metninin arkasından sona erdi.

Sağlıkta ticarileşmeye hayır!

Sağlıkta Dönüşüm Programı özelleştirme programıydı. Bu program çerçevesinde 14 yıl önce “aile hekimliği” sistemine geçildi. Birinci basamak sağlık hizmetleri aile hekimlerinin sırtına bindirildi ve bu hizmetlerin ticarileştirilmesinde önemli bir adım atıldı. Ticari bir işletmeye dönüştürülen sağlık merkezlerinin mali giderleri aile hekimleri üstünde ek bir baskıya dönüştü.

Sağlık Bakanlığı nüfusa dayalı olarak aile hekimlerine maaş ve cari gider ödemesi yapıyor. Aile hekimleri, bina kirası, tıbbi

sekreter, personel maaşları, faturalar, malzeme giderleri, bakım ve tadilat masraflarını kendileri karşılıyorlar. Masraflar arttıkça sağlık merkezinin giderleri karşılanamaz hale geliyor.

Sağlık Bakanlığı ASM’de (Aile Sağlığı Merkezi) yaşanan sorunları çözmek için adım atmak bir yana sorunu daha da derinleştirdi. Aile hekimlerinin “eziyet yönetmeliği” olarak nitelendirdiği “Aile Hekimliği Sözleşme ve Ödeme Yönetmeliği” 1 Kasım’da yürürlüğe sokuldu. Bu yönetmelik sorunu daha da büyüüttü.

Yeni yönetmenlik aile hekimlerinin çalışma ve özlük haklarını yok sayıyor. Doktorların teşvik almasını kayıtlı kişilerin yılda en az iki kere ASM’ye gelmesine bağlıyor. Kayıtlı hastaların yılda yediden fazla başka bir sağlık kurumunda tedavi görmesi durumunda ise aile hekimi teşvikten faydalanamıyor.

Yönetmelikle aile hekimlerinin antibiyotik, ağrı kesici ve mide koruyucu ilaçları yazması da zorlaştırılıyor. Eğer hekim bu ilaçları bulunduğu ilin ortalamasının üzerinde bir miktarda yazarsa yaptırım ile karşı karşıya kalıyor.

Teşvik alabilmek için doktorların çalışma saatleri dışında da tansiyon, şeker, obezite vb. hastalıkları düzenli olarak takip etmesi isteniyor.

Ayrıca ASM’lerden artık sağlık raporu da alınabilecek. Ücret karşılığında alınabilecek bu raporun bilimsel olmayacağı açık.

Yönetmelik doktorların iş güvenliğini de ortadan kaldırıyor

ve mesleki bağımsızlıklarını yok ediyor.

Aile hekimleri bu yönetmeliğine karşı 5-7 Kasım tarihlerinde iş bırakma eylemi gerçekleştirdiler. Ancak Sağlık Bakanlığı hekimlerin sesini duymazdan geldi. Bunun üzerine hekimler 2-6 Aralık arasında yeniden iş bıraktılar. Yükseltile talepler arasında “eşit, ulaşılabilir sağlık hakkı” da yer alıyor.

Sağlık emekçilerinin sağlık hizmetlerinde ticarileşmeye karşı mücadelesi elbette haklıdır. Zira yönetmenlik onların nitelikli sağlık hizmeti vermesinin önüne yeni engeller çıkarmaktadır.

Ama asıl mücadele edilmesi gereken, sağlıkta özelleştirme politikalarıdır.

Birinci basamak sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesi yolunda önemli bir adım olan ASM uygulaması bütünüyle kaldırılmalı, sağlık çalışanlarına güvenceli ortamda sağlıklı hizmet verme imkânı sağlanmalıdır.

İşten çıkarıldığımızda dikkat etmemiz gerekenler ve haklarımız

Son günlerde birçok iş yerinden işten çıkarma haberleri geliyor. İşten çıkarıldığımızda dikkat etmemiz gerekenler ve haklarımız neler diye gelin beraber bakalım.

Detaylara girmeden ilk önce şunu belirtelim; işyeri sahibi adına bizi çağıran İnsan Kaynakları'nın oturduğu koltukta patronun çıkarlarını koruduğunu, bizim aleyhimize hareket edeceğini hiç unutmamalıyız. Bize türlü yalanlar atacıklarını, bizleri yıldırma amacıyla mahkeme sürecinin yıllarca süreceğini belirtip, haklarımızdan vazgeçmemizi ya da küçük bir kısmıyla yetinmemizi isteyecekleri aşîkârdır. O yüzden o ana gelene kadar tüm haklarımızı detaylarıyla bilmek önemlidir.

1. Öncelikle üzerinde çıkış kodumuzun olduğu işten çıkarılma belgesini iş yerinden istemeliyiz. Bu konuda ısrarcı olmalıyız. Nasıl ki işe başlarken sözleşme (belge) imzalıyorsak çıkarken de bir belge bize verilmeli. Bu konuda tüm ısrarımıza rağmen çıkış belgesi alamazsak, Çalışma Bakanlığı'nı arayarak ya da noterden iş yerine ihtarname çekerek haksız yere işten atıldığımızı delil oluşturabiliriz. Böylelikle patronun 3 gün üst üste işe gelmeme nedeniyle bizi işten atmasının önüne geçebiliriz.

2. Eğer İnsan Kaynakları bizlere bir teklifle geliyorsa, bu teklifi dikkatli biçimde incelemeliyiz. Bildiğiniz gibi bir yıl ve daha fazla çalışmışsa işçi kıdem tazminatını almaya hak kazanır. Kıdem tazminatı net ücretten değil giydirilmiş brüt ücretten hesaplanır. Yani kıdem

tazminatı, brüt ücrete sosyal hakların da (yemek, yol, ikramiye, prim, bayram harçlıkları varsa diğer haklar) brütü eklenerek bulunur. Kıdem tazminatının üst sınırının, yani tavanının 2024 yılı için 41.828,42 TL olduğunu belirtelim.

3. Eğer patron size önceden haber vermesi gereken sürede işten çıkarılacağımızı haber vermemişse ihbar tazminatı ödemek zorundadır. İhbar tazminatları brüt ücret üzerinden ödenmek zorundadır. İhbar tazminatı miktarları İş Kanunu Madde 17'de belirtilmektedir.

4. Kıdem ve ihbar tazminatı kazanabilmek için patron tarafından haklı bir sebep gösterilmeksizin işten atılmak ya da sonrasında açacağımız dava sonucunda patronun haksız olduğunu ispatlamamız gerekmektedir.

5. Patron tarafından haksız yere işten çıkarılmışsak, iş yerimizde 30 ve üzeri işçi çalışıyorsa, o iş yerinde en az 6 ay çalışmışsak ve sözleşmemiz belirsiz süreli ise ara buluculuk aşamasından sonra işe iade davası açmalıyız. Bu dava lehimize sonuçlanırsa öncelikle boşta kalan süre tazminatı olan 4 aylık giydirilmiş net ücretimizi (net ücret artı net sosyal haklar) alacağız. Bu tazminat (boşta kalan süre tazminatı) başka bir iş yerinde işten atıldıktan sonra çalışsak bile bize verilecektir. Ayrıca 4 aylık sürede o iş yerinde çalışılmış sayılırız ve bu süre kıdem, ihbar, yıllık ücretli izin süremize işler. İşe iade kararı verildikten 10 gün içinde patrona işe geri gelmek istediğimizi belirtmeliyiz. Eğer patron bunu kabul etmezse

bu sefer işe başlatmama tazminatı ödemek zorundadır. Giydirilmiş brüt ücret üzerinden ödenecek bu hakların miktarı şöyledir; 6 ay ile 5 yıl arasında kıdemi olan işçi için 4 aylık, 5 yıl ile 15 yıl arasında kıdemi olan işçi için 5 aylık, 15 yıldan fazla kıdemi olan işçi için 6 aylık ücreti tutarında belirlenmekte, fesih sebebine göre bu miktarlarda azami sınır 8 aya kadar da çıkmaktadır.

6. Boşta geçen süre tazminatı işe iade kararının kesinleştiği tarihteki ücrete göre belirlenir. İşe başlatmama tazminatı, kıdem ve ihbar tazminatları ile yıllık izin ücreti alacakları işe başlatılmama tarihindeki ücrete göre hesaplanacaktır. Örnek vermek gerekirse bir işçi kardeşimiz 1 Aralık 2024 tarihinde işten atılsın. İşe iade davasının kesin mahkeme kararı da 1 Aralık 2025'te işçiye iletilmiş olsun. İşçi de 5 Aralık'ta işe iadenin uygulanması için iş yerine başvursun. Ve işe iade talebi patron tarafından reddedilsin. Bu durumda işe başlatmama tazminatı, kıdem, ihbar ve yıllık ücretli izin hakları 5 Aralık 2025'te işçinin iş yerinde çalışacağı ücret üzerinden hesaplanacaktır. Hesaplama iş yerinde çalışan emsal işçinin ücreti esas alınacaktır. Emsal işçi yoksa ücret araştırması yapılacaktır. Örneğin sendikali bir işçi için toplu sözleşme maddeleri bu işi kolaylaştıracaktır.

Bu konuda başka bir uygulama da alacağın, işçinin işten atıldığı tarihe göre (1 Aralık 2024) belirlenmesidir. Fakat bu uygulamada alacağı işten atmadan, işe iade kararının

kesinleştiği ana kadar piyasadaki en yüksek faiz uygulanacaktır.

7. İhbar tazminatı ve işe iade tazminatlarında herhangi bir üst sınır, tavan uygulaması yoktur. 12 Eylül darbesinin bir ürünü olan ve AKP dönemi ile maddi haklarımızı daha da eriten kıdem tazminatı tavan uygulamasının kaldırılması talebimizi de yeri gelmişken vurgulayalım.

8. Eğer işten atılma sendikal bir nedene dayanıyorsa işçi sendikal tazminat kazanabilir. Sendikal tazminat 12 aylık brüt ücret üzerinden (giydirilmemiş, yani sosyal haklardan yoksun çıplak brüt ücret) hesaplanır.

9. Yukarıdaki maddelerden görülüyor ki; her ne kadar yasalar genel olarak patronlar sınıfından yana olsa da işçilerin de azımsanmayacak hakları vardır. Patronların işten atma sebepleri işçinin gerçekten ahlak dışı bir davranışına dayanmıyorsa gayri meşrudur. Onların işten atma saldırılarını rahatça yapmalarının önüne geçmek için maddi haklarımızdan sonuna kadar yararlanmak, patron tarafına kolaylık sağlamamak bizlerin yapması gerektir. Anlaşmalı çıkışla (sadece kıdem ve ihbar tazminatı vererek) patronlar maddi olarak bizleri en azına mahkûm etmek istiyor. Bizler ise onların işine geleni değil tüm işçilerin ve kendimizin çıkarına olanı yapmalı ve tüm haklarımızı almalıyız.

Sincan İşçi Birliği

Polonez işçilerinin ölümüne direnişi!

Sendikalı oldukları için işten atılan Tekgıda-İş üyesi Polonez işçilerinin işe iade talebiyle başlattığı direniş 5 ayı aşkındır devam ediyor.

Tüm saldırılara rağmen haklı taleplerinden vazgeçmeyen Polonez işçileri seslerini duyurmak ve sendikal haklarına sahip çıkmak için 6 Aralık günü Ankara yürüyüşüne başladı. Yürüyüşün başladığı ilk andan itibaren polislin saldırısıyla karşılaştılar. Polonez işçileri bu keyfi engelle karşı bir haftayı

aşkıdır Çatalca Adliyesi'nin önünde açlık grevinde. Beyaz kefenle bekleyişlerini sürdüren açlık grevindeki işçiler sağlık sorunu yaşadıklarında dahi ambulansların müdahalesi engelleniyor.

Çatalca Adliyesi önü direniş mevziisine dönerken ilerici devrimci kurumlar, sendikalar dayanışma ziyaretleri gerçekleştirdi. Ayrıca bir dizi kentte Polonez işçileriyle dayanışma eylemleri yapıldı.

Kayseri'de işçi, emekçi ve emekli buluşması

Kayseri'de işçi, emekçi ve emekli buluşması 1 Aralık günü gerçekleştirildi. "Krizin ve savaşın faturasını reddediyoruz! İnsanca yaşamaya yeten ücret istiyoruz" pankartının açıldığı eylemde çeşitli sektörlerden işçi konuşmaları yapıldı.

İşçi Emekçi Kadın Komisyonları adına yapılan konuşmada "Krizin faturasını patronların ödemesi

için biz işçi ve emekçi kadınlar hep birlikte kol kola direneceğiz" denildi.

Ekonomik ve sosyal yıkıma değinen konuşmalarda "Krizin faturasına, faşist baskı ve zorbalığa karşı izlememiz gereken biricik yol mücadeledir" vurgusu yapıldı.

Konuşmaların ardından açıklama sona erdi.

Sınıf hareketinden kısa kısa...

15 Aralık günü Ankara Çankaya Belediyesi önünde toplanarak Meclis Parkı'na yürümek isteyen "Hakkımı ver" bileşenlerine polis saldırdı. Eylemde 49 kişi gözaltına alındı.

Petrol-İş Sendikası üyesi Temel Conta işçileri, patronun sözleşme sürecinde görüşmelere katılmaması üzerine 10 Aralık günü greve başladı.

Höldmayr Lojistik'te Nakliyat-İş üyesi 2 işçinin işten atılması üzerine 11 Aralık günü direniş başladı.

Sendikalaştıkları için işten atılan TKİS Perde işçilerinin direnişi 2 aydır devam ediyor.

Kartal Belediyesi'nde işten atılan Belgin Taş, her pazartesi günü belediye önünde eylemini sürdürüyor.

Tarkett, Lezita, MKB Rondo, Mersen ve Yolbulan Metal işçilerinin grevleri sürüyor.

İzBB'ye bağlı İZFAŞ şirketinde "güvenlik soruşturması" gerekçesiyle 27 Eylül'de işten çıkarılan Barış Aras, 14 Kasım'da belediye önünde eyleme başladı.

Petrol-İş Sendikası'nda örgütlü Betek Boya işçileri, patronun yetki itirazına karşı vardiya değişimleri ve mola saatlerinde eylemlere devam ediyor.

Beykoz Belediyesi'nde çalışan Tüm Bel-Sen üyesi emekçiler, verilen sözlerin tutulması ve TİS'in imzalanması talebiyle 13 Aralık günü eylem yaptı.

Karşıyaka Belediyesi KENT AŞ. işçileri eksik ödenen maaşları ve işten atılan arkadaşları için 13 Aralık günü eylemdeydi.

Aile Hekimliği Sözleşme ve Ödeme Yönetmeliği'ne karşı 2-6 Aralık tarihlerinde iş bırakan sağlık emekçileri pek çok ilde basın açıklamaları düzenledi.

Ağaç A.Ş. işçileri tüm şantiyelerde "5 gün çalışma 2 gün izin" talebiyle 3 Aralık günü iş bırakma eylemi gerçekleştirdi. Eylemin 2. gününde İBB önünde basın açıklaması yaptı.

DİSK-AR tarafından hazırlanan Asgari Ücret Araştırması Raporu ve DİSK'in asgari ücrete ilişkin talep ve önerileri 9 Aralık günü basın toplantısı ile duyuruldu.

MEB önünde oturma eylemi yapan mülakat mağduru öğretmenlere 6 Aralık günü polis saldırdı, 2 öğretmen gözaltına alındı.

Ankara'da PTT'de çalışan 5 bine yakın taşeron işçi ve kamu emekçisi, ağır çalışma koşullarına baskı ve mobbinge tepki göstererek 7 Aralık günü iş bıraktı.

EYT ve Emekliler Federasyonu 9 Aralık günü yaptığı eylemlerde mücadeleden vazgeçmeyeceklerini vurguladı.

Sağlık meslek örgütleri, "vergide adalet" talebiyle başlattıkları eylemleri 40. haftasında da sürdürdü.

Gezer fabrikasında 63 işçinin sendikaya üye oldukları için işten atılması üzerine TEKSİF, 6 Aralık günü fabrika önünde eylem yaptı.

Çiğli Belediyesi'nde çalışan emekçiler, toplu sözleşmeden doğan maaş farkları için 9 Aralık günü belediye binası önünde eylem gerçekleştirdi.

Yasağa rağmen “İşgal, grev, direniş” sloganları!

MESS'in dayatmalarına karşı Birleşik Metal-İş Sendikası'nın yetkili olduğu 5 fabrikada grev kararı alındı. Grev kararı kapsamında 4 Aralık günü Hitachi Energy işletmesine bağlı 4 fabrikada çalışan 500 işçi greve çıktı. Kartal, Dudullu, Tuzla ve Dilovası'ndaki Hitachi fabrikalarında greve ilişkin açıklamalar, atılan slogan ve çekilen halaylarla işçiler greve başladı.

Hitachi işçileri grev boyunca 4 fabrikada da coşku ve kararlılıklarını sürdürdüler. Baskı ve engellemelerle karşı karşıya kalan Polonez işçilerinin Ankara yürüyüşünü selamlayarak sınıf dayanışmasını yükselttiler.

Hitachi'nin 4 fabrikasının ardından Grid Solutions (eski Alstom) ile Schneider Elektrik'in 2 işletmesindeki işçiler 13 Aralık günü greve çıktı. Arıtaş Kriyojenik işçileri ise 19 Aralık'ta greve çıkacaklardı.

14 Aralık itibarıyla Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın kararıyla grevler yasaklandı, fabrikaların kapısına grev yasağı kararı ve Pazartesi itibarıyla işe gideceklerin vardiya listesi asıldı.

Birleşik Metal-İş Sendikası 14 Aralık günü yaptığı basın toplantısı ile “grev yasaklarını tanımıyoruz” açıklaması yaptı.

Hitachi Enerji, Grid Solutions, Schneider Elektrik'in iki ilde

bulunan fabrikalarında Birleşik Metal-İş'e üye olan işçiler grev yasaklarına rağmen fabrika önlerinde fiili greve devam ediyor.

Metal İşçileri Birliği yaptığı açıklama ile grev yasağını tanımama kararı alan metal işçilerini selamladı:

“MESS dayatmalarına karşı grev kararlılığını kuşanan metal işçilerinin mücadelesi grev yasaklarıyla ezilmek isteniyor. MESS karşısında grev iradesine sahip çıkan metal işçilerinin karşısına bir kez daha AKP grev yasaklarıyla çıktı. Sermayenin kâr oranlarının korunmasını “milli güvenlik” sorunu olarak tanımladı. MESS-AKP el ele metal işçisine kölelik dayatmak istiyor. Metal işçilerinin haklı ve meşru grevi yasaklara karşı sürüyor. Metal işçisi kardeşlerimizin grev yasağını tanımama kararını selamlıyoruz.

Metal işçilerinin mücadelesi bu emek düşmanı saldırılara karşı atılmış bir adımdır. MESS ve AKP şahsında sermaye düzenine karşı metal işçileri tüm işçi ve emekçiler için direniyor. Şimdi topyekûn saldırılara karşı metal işçileriyle dayanışmayı yükseltme, greve sahip çıkma zamanı. Krizin faturasını ödemek için insanca bir yaşam ve çalışma koşulları için grev kararlılığını güçlendirme zamanı.

Metal işçisi kazanırsa işçi sınıfı kazanacak!”

Grev hakkı fiili grevle kazanılır!

Grev, sınıf mücadelesinde işçi sınıfının en önemli silahlarından biridir. Sermaye devleti uzun yıllar boyunca grev hakkını tanımamıştır. 1961 Anayasası'nın kâğıt üzerinde tanıdığı bu hakkın hayata geçmesi için Kavel grevinin fiilen gerçekleşmesi gerekmiştir.

Kapitalistler ve iktidarlar işçi hareketinin gerilediği her dönemde grev hakkına saldırmışlardır. Grev fiilen gerekse kimi yasalarla bu hakkı sınırlamaya, mümkünse ortadan kaldırmaya çalışmışlardır. Özellikle AKP'nin 22 yıllık iktidarı boyunca sık sık başvurduğu grev ertelemeleri, grev hakkını ortadan kaldıran en önemli saldırılardan biri olmuştur.

Grev yasakları, öncesinde de bazı uygulamalara konu olmakla birlikte esas olarak 12 Eylül askeri faşist darbesinin ardından karşımıza çıkıyor. 12 Eylül sonrasında yarım milyon işçinin 38 grevi yasaklanırken, bunlardan 21'i AKP'li yıllarda gerçekleşmiştir.

“Milli güvenlik” ve “genel sağlık” gerekçesiyle grevlerin yasaklanmasının esas amacı, sermaye sınıfının çıkarlarını korumak, sömürünün devamlılığını sağlamaktır. Yasaklanan grevlerin birçoğunun özel sektörde olması da “güvenlik” ve “sağlık” gibi gerekçelerin bahane olduğunu göstermektedir.

OHAL'den istifade grevleri yasaklamalarıyla övünen Erdoğan artık OHAL'e de ihtiyaç duymuyor. Bir kararname ile grevleri yasaklıyor.

13 Aralık'ı 14 Aralık'a bağlayan gece yine bir gece yarısı kararnamesiyle, Birleşik Metal-İş Sendikası'nın örgütlü olduğu Hitachi, Grid Solutions, Schneider, Arıtaş'ta grevler “milli güvenlik” gerekçesiyle yasaklandı. Her ne hikmetse MESS üyesi olmayan Green Transfo grevi ise yasaklanmadı. Bu bile bu gerekçelerin bahane olduğunu, esas amacın grevlerle sıkışan MESS'e kalkan olmak olduğu göstermeye yeter.

Yasalara dayanarak hayata geçirilen grev yasaklarına karşı fiili ve meşru olarak grev iradesine sahip çıkmak, sınıf mücadelesinin gereğidir. Zira belirleyici olan sermaye düzeninin yasaları değil, sınıf mücadelesinin yasalarıdır. Hakkımız olanı almak, emeğimize sahip çıkmak istiyorsak, bu bilinç, iddia ve iradeyle davranmak durumundayız.

En önemlisi de, grev yasaklarının sadece grevi yasaklanan işçilere yönelik bir saldırı olmadığıdır. Bir bütün olarak işçi sınıfını ve sınıf mücadelesini hedeflemektedir. Cevabını da işçi sınıfı olarak vermek boynumuzun borcudur.

Bu yüzden Birleşik Metal-İş Sendikası'nın aldığı grev yasaklarını tanımama ve grevleri devam ettirme tutumuna başta metal işçileri olmak üzere tüm işçi sınıfı sahip çıkmalıdır. Emeğin kurtuluşu mücadelesi, baskı ve yasaklara karşı mücadelenin yükseltilmesi ve dayanışmanın örülmesiyle büyüyecektir.

Gazetemiz hazırlanırken devam eden grev sürecinde farklı gelişmelerin yaşanması, şu veya bu sonuçla bir anlaşmanın olması da olasıdır. Ancak şu bilinmelidir ki, işçi sınıfı bu süreçten kazanımla çıkmak istiyorsa, taban iradesini açığa çıkartmalıdır. Herkes taşın altına elini koymalı ve mücadelenin birer öznesi durumuna gelmelidir. İşçilerin onayı olmadan hiçbir sözleşme imzalanmamalı, bütün görüşmeler açık bir şekilde yürütülmelidir. Grevlerle dayanışmayı büyütmek için dört bir koldan harekete geçilmelidir. Bu grev hepimizin grevidir, konulan yasaklarla bizlerin mücadelesinin önü kesilmek istenmektedir.

Grev yasakları ancak fiili-meşru çizgide dışı dışı bir mücadeleyle aşılabılır. İşçi sınıfının bütün bir mücadele tarihi göstermektedir ki, grev hakkı Kavel'de olduğu gibi hep fiili grevlerle kazanılmıştır. En küçük bir hakkın dahi ancak böyle bir mücadeleyle kazanılabileceği bir an bile unutulmamalıdır.

Kurtlar sofrasında Suriye

Lübnan'da ateşkesin başladığı, Esad'ın Rusya'da olduğu 27 Kasım günü Suriye'de HTŞ öncülüğündeki cihatçı çeteler harekete geçti ve hiçbir ciddi direnişle karşılaşmadan 10 gün içinde Şam'ın kontrolünü ele geçirdi.

2011'den beri devam eden iç savaşın ardından yaşanan bu süreç "sürpriz" bir gelişme olarak karşılandı. Dahası birçok soru işaretini de beraberinde getirdi. 13 yılı aşkın süren iç savaşın en sıcak günlerinde kontrolü kaybetmeyen Esad rejimi, ne oldu da 10 gün içinde ülkeyi anahtar teslim bir şekilde devretti? Rusya ve İran yaşanan gelişmeleri neden sessizce izlediler? Ukrayna savaşı Rusya'yı çok mu yordu, yoksa "Al Ukrayna'yı, ver Suriye'yi" pazarlığı mı yapıldı? ABD'nin, İsrail'in ve elbette Türkiye'nin gelişen olaylardaki rolü neydi? Ve en önemlisi, cihatçıların kontrolüne geçen bir Suriye ülkede, bölgede ve dünyada dengeleri nasıl etkileyecekti?

Olayların sıcaklığı içinde bu sorulara yanıt bulmak hiç de kolay değil. Ama gelişmelerin seyrinden anlaşılan bir gerçek var ki, Suriye'nin tepesine çöreklenen leş kargaları için yaşanan hiç de sürpriz değildi. Hatta sonuç senaryosu daha HTŞ operasyonu başlamadan önce

yazılmış ve taraflardan genel bir kabul görmüştü.

Bu tablo şaşırtıcı değil. Zira Ortadoğu ülkelerinde halk isyanlarının birbirini izlediği günlerde Suriye iç savaşı halkın diktatörlüğe karşı bir başkaldırısı olarak değil, doğrudan emperyalist merkezlerin kışkırtmaları ile başlamıştı. Mısır'da, Tunus'ta ve diğer ülkelerde Arap Baharı devrimci bir önderlikle buluşmadığı için diktatörler devrilmiş ama diktatörlükler tahkim edilmişti. Suriye'de ise Arap Baharı'nın etkisi sınırlı kaldı. Sonrasındaki gelişmeleri belirleyen emperyalist merkezlerin kışkırtmaları oldu.

AKP'nin yandaş basını bugünlerde Türkiye'nin bölgede artan etkisi üzerine güzellikler yapsa da, mevcut durumda Suriye'de yaşanan gelişmelerden en kârlı çıkan ülke İsrail oldu.

Bölgedeki hesaplarının önündeki en ciddi engel olan İran-Suriye ittifakı dağılırken, güncel planda kapanmış oldu. Netanyahu'nun yaşanan gelişmeleri İsrail politikalarının başarısı olarak değerlendirmesi bu nedenle hiç de boş bir böbürlenme değil. İsrail'in

ABD'deki baş hamisi Trump'ın "Suriye'nin iç meselesi, bizi ilgilendirmez!" açıklamasını ise ciddiye almak için bir neden yok. On yıllardır hegemonya mücadelesi verdiği bir bölgede yaşananlar elbette ABD için son derece önemlidir. Ortaya çıkan sonuçtan İsrail ile birlikte oldukça hoşnut olduğu açıktır.

ABD'nin, İsrail'in ve onlarla bağlantılı olarak Türkiye'nin yaşanan gelişmelerdeki rolünü anlamak için HTŞ'nin politik ve askeri dönüşümünü takip etmek gerekiyor. Sonuçta HTŞ Birleşmiş Milletler, dolayısıyla ABD ve Türkiye tarafından da resmi olarak "terör örgütü" olarak tanımlanmaktadır. Lideri Golani'nin başına 10 milyon dolarlık bir ödül konulmuştur. Ama Türkiye bu "terör örgütü"nün başarısı karşısında sevinçten havalara uçuyor. MİT başkanı Şam sokaklarında bu "başarı"yı yerinde kutluyor. Açık ki, AKP'nin diline dolamayacak çok sevdiği terör edebiyatı boş bir hamasi nutuktur, aslolan "kimin teröristi" olduğudur.

Resmi olarak "terör örgütü" olarak tanımlansa da, HTŞ ya da geride bırakmaya çalıştığı adıyla El Nusra, ABD tarafından adım adım hizaya çekilen bir cihatçı çetedir. Geçmişte El Kaide'nin bir kolu olan El Nusra

Ortaya çıkan tablonun Suriye'nin iç dengelerinde, Ortadoğu'da ve emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde ne sonuçlar doğuracağını önümüzdeki günlerde yaşayarak göreceğiz. Ama Suriye'de yaşananlar defalarca kanıtlanan bir gerçeğin altını bir kez daha kalınca çizmeyi gerektiriyor. Halkların özgürlüğü ancak kendi öz mücadelelerinin ürünü olabilir. Emperyalistlerin ve maşalarının halklara kan ve daha fazla katliamdan başka bir şey vermesi mümkün değildir.

önce El Kaide'den koptu, ardından iki defa isim değiştirerek sonunda Heyet Tahrir el-Şam'a evrildi.

Değişen sadece ismi de olmadı. Cihatçı yapısında temelli bir dönüşüm elbette yoktu ama HTŞ ılımlı bir görüntü çizerek kendisine alan açmaya çalışıyor ve bölgedeki diğer cihatçı çetelere karşı hegemonya mücadelesi veriyordu. Bu süreçte olası rakiplerinin bir kısmının ABD'nin askeri operasyonları ile öldürülmesi dikkat çekicidir. Bir diğer dikkat çekici veri ise, 2019'da TSK birlikleri ile İdlib'de devriye atmaya başladıkları günden bugüne askeri kapasitesinde ve pragmatist siyaset tarzında yaşadığı dönüşümdür.

Cihatçı bir çete diyoruz ama 27 Kasım'dan sonra yaşananlar onun SİHA'lar kullanan, gece görüş dürbünleriyle baskın saldırılar düzenleyen modern bir orduya dönüşümünün işaretleridir. Türkiye'nin himayesindeki SMO'nun ele geçirdiği bölgelerde yağmaya kalkışan komutanlarını tutuklamaları, Şam'da resmi devir teslim gerçekleşmeden resmi binalara girişleri yasaklamaları ise cihatçı bir çetenin aklını aşan davranışlardır.

Öyle anlaşıyor ki, HTŞ Suriye'de kendisine biçilen rolün ve

misyonunun fazlasıyla farkındadır. Nitekim buna uygun davranmaya çalışıyor. Ve Türkiye'nin kendisini SDG üzerine sürme girişimlerine karşı en azından bugüne kadar aldığı tavır gösteriyor ki, pragmatist tutumlarında ABD'nin bölgeye yönelik politikası belirleyici bir rol oynuyor.

Sonuçta 13 yıl süren bir iç savaşın ardından Suriye'de bir diktatör devrildi. Ama Suriye ve bölge halkları için ortada sevinmek için bir neden bulunmuyor. Zira diktatör Suriye halkının mücadelesi ile değil, emperyalistler arası güç dengelerinin bir sonucu olarak devrildi. Ve yerini en azından şimdilik bir grup cihatçıya bıraktı.

Ortaya çıkan tablonun Suriye'nin iç dengelerinde, Ortadoğu'da ve emperyalistler arası hegemonya mücadelesinde ne sonuçlar doğuracağını önümüzdeki günlerde yaşayarak göreceğiz. Ama Suriye'de yaşananlar defalarca kanıtlanan bir gerçeğin altını bir kez daha kalınca çizmeyi gerektiriyor. Halkların özgürlüğü ancak kendi öz mücadelelerinin ürünü olabilir. Emperyalistlerin ve maşalarının halklara kan ve daha fazla katliamdan başka bir şey vermesi mümkün değildir.

Emevi Camii'nde namaz kılmak ya da emperyalizmin gönüllü taşeronluğu!

Günlerdir yandaş basın Suriye'de yaşananları Türkiye'nin önünde uzanan yeni bir fırsat kapısı olarak sunuyor, AKP'nin dış politika başarısı olarak güzelliyor. Sanki yıllardır Suriye'de attığı her adımda duvara toslayan başkasıymış, yıllarca süren iç savaşta politikaları ile Suriye halkının çektiği acıların sorumlularından biri AKP değilmiş gibi...

AKP'nin ve yandaş basının cihatçıların Şam'da kontrolü ele geçirmesine sevinmesi elbette şaşırtıcı değil. Hatta palazlanmalarında, eğitilip donatılmalarında özel bir rol üstlendikleri de bilinmeyen bir gerçek değil. Ama ne Suriye'deki tablo onların anlattığı gibi güllük gülistanlık ne de HTŞ, AKP'nin isteklerini yerine getirmek için hazırola geçmiş durumda. AKP, olsa olsa sırtlanlardan kendisine pay kalmasını bekleyen bir leş kargası gibi davranacaktır bu denklemde.

Ama gerçekleri ters yüz etmek, olmadık hayaller yaymak AKP'nin en iyi yaptığı işlerden biri oldu yıllardır. Şimdi de neo-Osmanlı hayalleri ile birlikte "Ortadoğu halklarının ve İslam aleminin güçlü lideri Erdoğan" masalını diriltmeye çalışıyor.

Bir yandan da elbette pastadan kendisine düşecek payı büyütmek için manevra kabiliyetini artırmaya çalışıyor. Daha toz bulutu dağılmadan MİT başkanının soluğu Şam'da alması tam da bu yüzden. Hem Emevi Camii'nde kılınan namazla iç politika malzemesi olarak yıllarca yaydığı hayalin şovunu

yapıyor, hem de Suriye'nin yeni patronundan bugüne kadar gösterdiği desteği unutmamasını istiyor.

Ne var ki AKP Türkiye'sinin Suriye denklemine istediği rolü alması oldukça zor. Zira onun çıkarları ile ABD ve İsrail'in tercihleri arasında halen belirgin bir fark bulunuyor. Türkiye için SDG'nin Suriye denkleminden çıkarılması öncelikli bir sorun. Bunun gerisinde şovenist histerinin de ötesinde yer altı kaynaklarının bulunduğu bölgelerin kontrolünün SDG'de olduğu gerçeği var. Ama tam da aynı nedenden ötürü ABD bu bölgelerin kontrolünün SDG'de kalmasını tercih edecektir. Zaten İsrail de Türkiye'nin SMO üzerinden Kürtlerin bulunduğu bölgelere yaptığı saldırılar karşısında rahatsızlığını yüksek sesle dile getiriyor. Öte yandan, ABD Dışişleri Bakanı'nın Suriye gündemi ile gerçekleştirdiği Türkiye ziyaretinin belirlenmiş sınırları aşmaması için bir hatırlatma içerdiğine de kuşku yok.

Elbette Suriye'deki gelişmeler daha çok su kaldıracak cinsten. Tutumların, ittifakların, dost ve düşmanların değişmesi için olasılıklar çok fazla. Ama bugüne kadar ortaya çıkan tabloda AKP için hiçbir zaman bağımsız bir politika başarısı olmadı. O her zaman emperyalist merkezlerde kendisine verilen rolün sadık bir uygulayıcısı oldu. En fazlasından yapabildiği bunu bir iç politika malzemesi olarak ktullanmaktı. Bundan sonra da bu tablo değişmeyecektir.

Saldırlara boyun eğmeyeceğiz...

Tutuklanan arkadaşlarımız serbest bırakılsın!

Devrimci Tekstil işçileri Sendikası Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen, Ege İşçi Birliği temsilcileri Yücel Memiş ve Serdar Gür, öğrenci Rohat Ayas ve bulundukları evin sahibi Emine Turan zeytin toplamak için gittikleri Didim'de gözaltına alınıp tutuklandılar. Tamamen keyfi bir biçimde gerçekleşen bu tutuklamalara tepki gösteren kişi ve kurumların açıklamasına yer veriyoruz.

AKP-MHP iktidarı ekonomik, sosyal saldırılarını hayata geçirmek, krizin faturasını işçi emekçilere kesmek için her gün yeni saldırıları devreye sokuyor.

Demokratik hak ve özgürlüklerin kullanımını engelliyor, faşist saldırıları artırıyor.

Burjuva düzenin kendi yasaları, kurumları dahi işlemez hale gelmiştir. İktidarın emir ve çıkarları doğrultusunda hareket eden yapılara dönüşmüşlerdir.

Geçtiğimiz günlerde DEV TEKSTİL Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen ve Ege İşçi Birliği temsilcilerinin de yer aldığı tutuklama saldırısı düzenin iflasına yeni bir örnektir.

Hiçbir dayanağı olmayan, sendikal faaliyeti suç sayarak gerçekleştirilen tutuklama terörü işçi sınıfına, emekçilere, toplumun geniş kesimlerine gözdağı vermek için gerçekleştirilen saldırıların bir parçasıdır.

Bizler bu saldırılara boyun

eğmeyeceğiz. Sermaye iktidarının ekonomik, sosyal yıkım programlarının, kirli savaş politikalarının karşısında duracağız.

İşçi sınıfı ve emekçilerin sermaye ve iktidarın saldırıları karşısında örgütlü bir güç olarak mücadelenin ön saflarında yer alması için attığımız adımları güçlendireceğiz.

Bizler; sermaye iktidarının saldırılarına karşı tüm işçileri, emekçileri harekete geçmeye, hesap sormaya çağırıyoruz. Düzenin yasaları dahi hiçe sayılarak

gerçekleştirilen tutuklama terörünün bir an önce son bulması için herkesi tepki göstermeye çağırıyoruz.

DEV TEKSTİL Genel Başkan Yardımcısı Fatma Alökmen, Ege İşçi Birliği temsilcileri, onlarla birlikte tutuklananlar ve tutuklu tüm sendikacılar derhal serbest bırakılsın!

**İşçilerin birliği
sermayeyi yenecek!**

Yaşasın sınıf dayanışması!

2017 Tüm Emekliler Sendikası Muğla Temsilciliği - 2021 Tüm Emekli Sen Temsilcisi Mahmut ERSOY - 2021 Tüm Emekli Sen Mersin Şube Başkanı Hüseyin KURT - 68'liler Derneği Mahmut KARABULUT - 68'liler Derneği Mersin Hasan KAPIKIRAN - Alinteri - Akademisyen, Yazar Sibel ÖZBUDUN - Aksaray İşçi Birliği - Ankara Düşünceye Özgürlük Girişimi - Ankara İşçi Meclisi - Av. Yazar Mahmut ALINAK - Av. Nazlı İzel YILDIRIM - Av. Nilüfer Irmak ÖZKAN - Asarlık Alevi Kültür Derneği - Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu - Birleşik Emekliler Sendikası Kocaeli Bölge Temsilcisi Selçuk SÜZER - Birleşik Emekliler Sendikası Genel Örgütlenme Sekreteri Yavuz KARAGÖZ - Birleşik İşçi Hareketi - Çağdaş Hukukçular Derneği İzmir Temsilciliği - Damal Dernekler Federasyonu - Demokratik Emekliler Sendikası - DEM-SEN - DGD-SEN - Devrimci Demokratik Sendikal Birlik- DDSB - Devrimci Partili İşçiler - Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası - Dev Yapı-İş Genel Merkez Denetleme Kurulu Üyesi Haydar BARAN - DİSK Dev Yapı-İş - DİSK Emekli Sen Ege Bölge Temsilcisi Sabahattin YEŞİLTEPE - DİSK Emekli Sen Ege Bölge Baştemsilci Yardımcısı Aydın AĞLAMAZ - DİSK Emekli Sen Köyceğiz/Ortaca Temsilciliği - DİSK Emekli Sen Bodrum Temsilciliği - DİSK Emekli Sen Buca Temsilciliği - DİSK Emekli Sen Marmaris Temsilciliği - DİSK Enerji Sen - DİSK Limter-İş - Dr. Vedat BULUT- Akademisyen - Dostluk ve Kültür Derneği- DKDER - Dostluk ve Kültür Derneği İzmir Erkan SOYLU - Ege İşçi Birliği - Ekolojist Ertuğrul BARKA - Emekçiler Dayanışması - Emekçi Hareket Partisi - Ev Eksenli Çalışanlar Sendikası - Fotoğraf sanatçısı Mehmet ÖZER - Gazeteci Yadigar AYGÜN - İHD Mersin Şube B. Sıtkı KEÇECİ - İnşaat İşçileri Sendikası - İNŞAAT- SEN - İşçilerin Birliği Derneği (Gebze ve İstanbul) - İşçi Birlikleri Sendikası - İşçi Hareketi Koordinasyonu - Kaldıraç Hareketi - Kartal Belediyesi Direnişçisi Belgin TAŞ - KATAŞ- SEN - Kayseri İşçi Birliği - Kılavuz - KESK Eğitim Sen İstanbul 6 No'lu Üniversiteler Şubesi Eğitim Sekreteri Arif EKİNCİ - Kırşehir İşçi Birliği - Mağaza Market Sen - Mahmut KONUK (Direnişçi kamu emekçisi) - TMMOB Makine Mühendisleri Odası Gebze Temsilciliği Başkanı - Mamak İşçi Kültür Evi - Menemen Dersimliler Derneği - Mersin 78'liler Hareketi Temsilcisi Nejdett KILIÇ - Mersin DEM Parti İsmail Hakkı ŞİMŞEK - Mersin EMEP Sedat BAŞKAVAK - Mersin Halkevleri Yılmaz BOZKURT - Metal İşçileri Birliği - Müzisyen Barış Yıldırım - ODAK - Öz Gıda İş Örgütlenme Daire Başkanı Göksel ŞENGÜN - Partizan - Proleter Devrimci Duruş - SDD Mersin Şube Temsilcisi Cafer ÖKTEM - Sincan İşçi Birliği - Sosyalist Meclisler Federasyonu - Sosyalistler Partisi / İzmir, Aydın, Didim, Muğla İl Örgütleri - TİP Tuzla İlçe Başkanı Önder ÖZBEY - TİP Tuzla Temsilcileri Ersan AĞIRMAN, Hüseyin AKKAYA - TMMOB Makina Mühendisleri Odası Gebze Şube Temsilcisi Tanfer YEŞİLTEPE - Tokat Karkıncık Derneği - Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası - Petrol-İş Sendikası Gebze Şube Başkanı Şivan KIRMIZIÇİÇEK - Türkiye Sosyalist İşçi Partisi - YAPI YOL-İŞ - Yazar Kerem YILDIRIM - Yazar Temel DEMİRER - Yeni İşçi Dünyası

Grev ve direnişlerin mücadeleci kadınları yol gösteriyor!

Sendikalaşma süreçleri, grev ve direnişler içindeki kadın işçilerle konuştuğumuzda, öncesine kıyasla duruşlarında önemli bir değişim olduğunu görüyoruz. Bu da bir kez daha eylemin değiştirici etkisini gösteriyor.

Son dönemdeki direnişlerde en öne çıkan örnek Polonez... Çatalca'da kapitalist patronun baskılarına, polis saldırılarına, kaymakamın ve emniyet müdürünün tehdit eden tavırlarına rağmen kadın işçiler direnişin en önünde yerlerini aldılar.

Çocuklarının eğitimi ve iş hayatıyla tehdit edilen, aileleri üzerinden geriletmeye çalışılan kadın işçilerin gücü direnişin ilerleyen aşamalarında da kendini gösterdi.

Polonez işçileri Ankara yürüyüşü iradesi koydular. Önlerine barikatlar kuruldu. Bunun üzerine bedenlerini açığa yatırdılar. Kadın işçiler her türlü geleneksel baskıya rağmen mücadelelerini kararlıkla sürdürdüler. Kendilerine yönelen onur kırıcı davranışlar kinlerini daha da biliyor. Her direniş gününde

“ya zafer ya zafer” kararlılığı kilometrelerce öteden hissediliyor.

MKB Rondo grevindeki Yeter, mücadelenin bir evresinden sonra kalan tek kadın işçi oldu. Kapitalist patron korkutarak vazgeçiremeyince rüşvetle ikna etmeye çalıştı. Yolundan dönen kadın ve erkek işçiler olmasına rağmen o grev alanındaki erkek işçi kardeşleriyle omuz omuzaydı. Sohbetleriyle ve sıkı yumruğuyla direnişe güç kattı. Boynu bükük içeri girmektense başı dik bir açlığı paylaşmayı tercih etti. Bunun yarattığı özgüven, her direniş fotoğrafından, her çıktığı sahneden yansıyor.

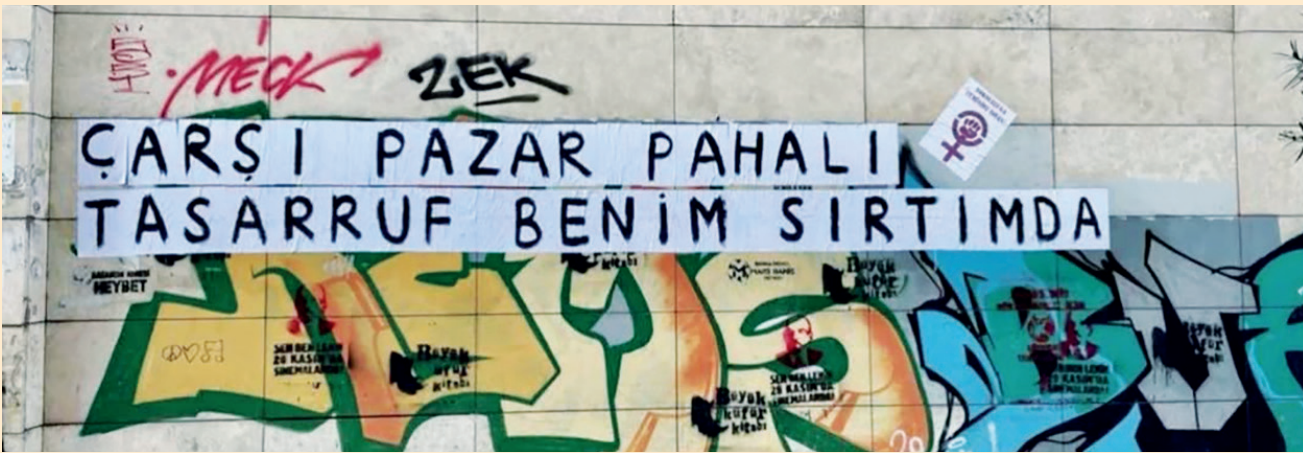
TKIS Perde, kadın işçilerin yoğun çalıştığı bir fabrika ve işten atılanların çoğu kadın. Sendikalaşmanın yükünü ilk günden beri omuzlamış olan Nazar, direniş çadırında korku ve kaygıların üzerine nasıl gidilmesi gerektiğini anlatıyor.

Sema ise, ETF direnişinde çatıya çıkma eylemiyle hafızalara kazınan bir kadın işçi. Mücadelenin tozunu yuttuktan sonra direnişçi bir kadın işçi için hiçbir şeyin artık eskisi gibi olmayacağına dair anlamlı bir örnek.

Son olarak grev yasağına rağmen grevi sürdüren metal fabrikalarına baktığımızda, erkek yoğun fabrikalarda kadın işçi olmanın zorluklarının grev alanlarına da yansıdığını görüyoruz. Fabrikaya alınan ilk kadın işçinin kendisini kabul ettirme döneminde yaşadıklarını, grev alanına çocuğuyla gelmenin, orada üç vardiya bulunmanın zorluklarını...

Kadın işçiler tüm zorluklara rağmen inat ve ısrarla grev ve direnişlerde öğreniyorlar ve ortaya koydukları irade ile öğretiyorlar. Onlara güç vermek ve seslerini yaymak hepimizin boynunun borcu!

Savaş, sömürü ve şiddet bütçesine geçit vermeyelim!

Sermayenin siyasi temsilcisi AKP-MHP iktidarı tarafından hazırlanan 2025 yılı bütçesinde kapitalist patronlara trilyonlarca lira aktarılıyor.

Milyonlarca işçi ve emekçinin payına ise artan vergiler, derinleşen yoksulluk, krizin ve emperyalist saldırganlığın yıkıcı faturası düşüyor.

1 trilyon 608 milyar lira ile savaş ve savunma harcamalarına ayrılan bütçe tüm zamanların en yüksek

rakamına ulaşmış durumda. Millî Eğitim Bakanlığı'na ayrılan 1 trilyon 452 milyar liralık bütçenin ise yüzde 80'i personel harcamaları için kullanılacak. Kalan çok yetersiz kısmı ile on binlerce çocuğun nitelikli eğitim hakkı görmezden geliniyor.

Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'na da “ailenin korunması ve güçlendirilmesi” için 16 milyar 666 milyon 881 bin lira ayrılmış. “Kadının

güçlendirilmesi” başlığı altında ayrılan pay ise 5 milyar 941 milyon 139 bin lira. “Ailenin korunması” için ayrılan bütçe, “kadının güçlenmesi”ne ayrılanı neredeyse üçe katlıyor.

Bir kez daha görüyoruz ki, her sene olduğu gibi bu yıl da bütçeden kadınlara düşen pay, AKP-MHP iktidarının kadın istihdamını artırmak, cinayetleri ve şiddeti önlemek bir yana giderek daha da derinleştirmeye, kadını

ikincil konumunu pekiştirmeye hizmet ediyor.

Çok büyük bir kısmı işçi ve emekçilerden alınan vergilerle oluşturulan bütçeyle güvenceli çalışma ve yaşam koşullarını sağlamak, kadın cinayetlerini ve şiddeti etkin şekilde önleyecek politikaları uygulamak yerine bir avuç asalağın kasasını doldurmak bu sömürü sisteminin doğasında vardır.

Bizler için savaş, sömürü ve şiddet demek olan bu bütçeye, üzerimize yıktıkları krizin ve savaşın faturasına geçit vermemek için örgütlü mücadeleyi yükseltmenin zamanı!

Fabrikalarda, işyerlerinde ve sokakta, yani yaşamın her alanında sömürüye, şiddete ve savaşa karşı biz kadınların bir adım önde olacağı direnişler örgütlemeli, bizleri köleleştiren bu sömürü sistemine karşı insanca yaşam mücadelesini yükseltmeliyiz!

Dünden bugüne Suriye...

Suriye Beşar Esad yönetiminin devrilmesiyle birlikte gündemin üst sırasına yerleşti. Ne olmuştu da yıllarca süren bir iktidar on günde devrilmişti? Çatışan ve anlaşılan taraflar kimlerdi? Bu ve benzeri sorular televizyon programlarında, basında, hatta fabrikalarda ve kahvelerde en çok konuşulan konuların başında geliyor. Oysa bugünü anlamak için geçmişe de bakmak gerekiyor. Bu sayımızda Suriye tarihini kısaca özetlemek ve yıllardır süren savaş ve yıkımın tarihsel dayanaklarına işaret etmek istedik...

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sonunda Arap coğrafyası İngiltere ve Fransa arasında pay edilir. 1916 yılında imzalanan Sykes Picot gizli anlaşmasıyla sınırları çizilen paylaşım planı 1920’de gerçekleştirilen San Rome Konferansı’yla daha net bir biçim kazanır. Bu anlaşmalarla Suriye ve Lübnan Fransızların; Irak, Filistin ve Mavera-i Ürdün İngilizlerin denetimine girer ve manda yönetimleri kurulur.

Fransa ve İngiltere hâkim oldukları bölgeleri küçük devletlere bölerek, buralarda daha rahat bir denetim sağlamayı hedefler. Ulusal kimlikler yerine etnik, inançsal ve mezhepsel ayrışmalarla toplumların kutuplaştırılması sayesinde bu hayata geçirilir.

Kısacası, Ortadoğu’da bugün hala etkisini sürdüren etnik kimlik, din ve mezhepsel çatışmaların arkasında emperyalistlerin bu “böl-parçala-yönet” politikası yer almaktadır.

Fransız mandasına karşı ilk güçlü ayaklanma 1925 yılında gerçekleşir. Bu ayaklanmayla Suriyeli kimliği oluşmaya başlar.

Milliyetçilik ile dini öğelerin etkinliğini artırmaya başladığı, yer yer iç içe geçtiği bu coğrafyada modern görünümlü siyasal akımlar da şekillenmeye başlar. İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı sırasında manda yönetimine karşı toplumsal tepki daha da artmaya

başlar. Arap milliyetçiliğini esas alan ve Sovyetler Birliği’ndeki uygulamalardan etkilenen Baascılık bu dönem belirgin bir yükseliş yaşar.

24 Ekim 1945’te Suriye bağımsızlığını elde eder ve Birleşmiş Milletler daimi üyesi olur. Fransız mandası 1946 yılına kadar Suriye’de kalır. Ortadoğu’da Arap milliyetçiliğinin yükselişine paralel olarak Baas partisinin ordu ve bürokrasi üzerinde, Suriye’nin elit kesimleri içinde etkisi artmaya başlar. Bu yükselişin bir yansıması olarak 1958 yılında Mısır ve Suriye’nin birleşmesiyle Birleşik Arap Cumhuriyeti kurulur. 1961 yılında gerçekleştirilen bir darbeyle bu birlik dağılır ve ayrı bir devlet yapılanması olarak Suriye Arap Cumhuriyeti ilan edilir.

1963 yılında gerçekleşen yeni bir darbeyle Baas partisi iktidara gelir. 1970 yılında Hafız Esad Baas partisi içinde bir darbe yaparak yönetimi ele alır. 1970’li yıllarla birlikte Esad ailesinin iktidarı başlar.

Ötekileştirilen Kürtler

Suriye’de yükselen milliyetçilikle birlikte Baas rejimi Arap ulusal birliğini kurmayı hedeflerken çeşitli etnik kimliklere baskı uygulamaya başlar. Bu baskılardan en fazla nasibini alan ise Suriye Kürtleri olur. 1963 yılında darbe ile oluşan yeni yönetim Kürt bölgelerinde nüfus sayımı gerçekleştirir. Suriyeli

olmayan Kürtler olarak tanımladığı Kürtlerin kimliklerini dahi iptal ederek tüm vatandaşlık haklarından mahrum kalmalarını sağlar. Benzer bir dizi baskı ve yaptırım farklı kimlik ve inançlara da uygulanır.

Filistin davası

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’yla sınırları belirlenen yeni devletlerin önemli bir kısmı hedeflerini Arap ulusal birliğini sağlamak, siyonizme ve mandacı-sömürgeci güçlere karşı mücadeleyi büyütme olarak tanımlarlar. Filistin davasını da Arap birliğinin bir parçası olarak sahiplenirler. Siyonist İsrail’in kuruluşunu ilan etmesinin ardından, Filistin topraklarında işgalci olarak tanımladıkları İsrail’e karşı mücadele ederler. İsrail’e karşı Arap devletlerinin gerçekleştirdiği ortak askeri saldırı mağlubiyetle sonuçlanır. Bu da saldırıda yer alan devletlerin bir dizi iç sorun yaşamasına neden olur.

2000’li yıllar

2000 yılında baba Esad’ın ölümünün ardından Baas Partisi’nin lideri Suriye burjuvazisi ve ordunun desteklediği oğul Beşar Esad olur. İlk yıllarda baskı politikalarını hafifleten oğul Esad genel af ilan eder, basın üzerindeki baskıyı hafifletir. Sonrasında ise baskıcı uygulamaları, babasının döneminde olduğu gibi hayata geçirmeye başlar. Batılı emperyalistlerin ambargo ve ekonomik yaptırımları Suriye’de

yoksullaşmayı derinleştirir. Sermaye sınıfının serveti büyürken, halkın yoksulluğu derinleşir.

2011 yılında baskı, zorbalık, yoksulluk, yoksunluk vb. nedenlerle kitle gösterileri başlar. Batılı emperyalistler artan hoşnutsuzluğu fırsata dönüştürerek bunu kirli bir iç savaşa çevirirler. Çeşitli cihatçı gruplar Suriye’nin etnik ve inançsal temelde ayrışmasını derinleştirmek için devreye sokulur.

Bu adımlarla, Ortadoğu’daki hegemonyalarını güçlendirmek ve Suriye’nin zenginliklerini yağmalamak hedeflenir. IŞİD Batılı emperyalistler tarafından Suriye’de etnik ve inançsal ayrışmayı derinleştirmek için önemli bir aktör olarak kullanılır. Emperyalist-siyonist hesapların hayata geçirilmeye çalışıldığı Suriye’deki gelişmeler, çeşitli ilerici güçlerin de emperyalizm ve rejim yanlısı gerici taraflaşmada saf tutmasına yol açar.

Böylece Suriye halklarının devrimci-demokratik program ekseninde birleşik mücadelesini inşa etme olanakları gerici taraflardan birinin yanını seçen güçler tarafından heba edilir.

Sonuçta Suriye’nin iç bütünlüğü etnik, dini ve mezhepsel zeminde tahrip edilmiştir. Ülkede sorunlar günden güne derinleşmiş, husumetler ve boğazlaşmalar olağanlaşmıştır. Esad rejiminin çöküşü ve HTŞ’nin başını çektiği cihatçı çetelerin egemenliği bu çatışma ve parçalanmayı daha da ağırlaştıracaktır. HTŞ ve benzeri cihatçı çeteler emperyalist-siyonist güçlerin ve Türkiye gibi gerici bölge devletlerinin hegemonya ve paylaşım mücadelesinde destekledikleri güçlerdir.

Tarihsel ve güncel gelişmeler bir kez daha göstermektedir ki, Suriye ve bölge halklarının gerçek bir barışa ulaşmasının ve kurtuluşunun tek yolu devrimci demokratik laik bir program temelinde anti-emperyalist, anti-siyonist mücadeleden geçmektedir.

Filmlerle halkı isyana teşvik edenlere...

Sinemanın usta yönetmeni Şerif Gören 8 Aralık 2024'te talihsiz bir kaza sonucu yaşamını yitirdi. Halkın acılarını, kültürünü ve geleneklerini sınıfsal çelişkileri esas alarak gerçekçi bir tarzda beyaz perdeye yansıtan bu büyük yönetmen aramızdan ayrıldı. Elbette Türkiye halkları onu en çok da Yılmaz Güney ile birlikte çektikleri ve Altın Palmiye ödülünü kazanan "Yol" filmi ile hatırlayacaklar.

Şerif Gören 1 Temmuz 1944 yılında Yunanistan'ın İskeçe şehrinde doğmuştur. 1956 yılında kazandığı bir burs ile İstanbul Erkek Lisesi'ne başlar. 1962 yılında Erman Film Stüdyosu'nda kurgucu olarak işe girer. 1966 yılında Yılmaz Güney ile tanışır ve onunla çalışmaya başlar. Böylece hem çok verimli bir üretimin hem de güçlü bir kişisel dostluğun temelleri atılır. Gören asistanlığını yaptığı Yılmaz Güney'in kendi sanat anlayışını çok yakından etkilediğini her seferinde vurgular. Bu birliktelik Türk sinemasında toplumsal gerçekçiliğin zirvesi sayılmaktadır.

1974 yılında Adana'da pamuk işçilerinin yaşamını anlattıkları "Endişe" filmini çekerken Yılmaz Güney yurtdışına çıkmak zorunda kalır. Şerif Gören filmi tek başına tamamlar. Film Antalya Film Festivali'ne yetiştiren Gören

ilk Altın Portakal ödülünü bu filmle alır. En iyi senaryo ve en iyi yönetmen ödülüne layık görülen film Türkiye sinemasının önemli yapı taşlarından biri kabul edilmektedir.

1980 askeri faşist darbesi döneminde Gören tutuklanır. DİSK Sinema Emekçileri Sendikası'nın (SİNE-SEN) kuruculuğunu ve yöneticiliğini yapan Gören 9 ay tutuklu kalır. "Filmlerinde halkı isyana teşvik ediyorsun" diyen savcıya, "Başaramamışım demek ki, öyle olsaydı ne siz ne ben burada olurduk" der. Hapishaneden çıktığı gün evine uğramadan Yılmaz Güney'le Yol filminin çekimine başlar.

Gören, Yol'un büyük bir özveriyle 1981'in Mart ayında çok zor koşullarda çekildiğini belirtir. "Gerek doğa şartları, gerekse dönemin siyasi şartlarıyla mücadele ettiğimiz bir filmidir" diyen Gören ayrıca şunları söyler: "Çok şehir dolaştık. Bingöl, Diyarbakır, Bursa, Adana, İstanbul. Doğa şartlarıyla, parasızlıkla savaştık. Halil Ergün'ün tren sahneleri Diyarbakır-Kurtalan arası gece yolcu bileti alarak, gidip gelirken çekildi. Bugünkü gibi tren kiralamak yoktu. Mart'ın sonuydu, kar azalmıştı, Bingöl Kayakevi'nde tepelere kar yağsın diye beklerdik.

Günde 12-13 saat karın üstünde çalıştık. O dönem DİSK davası nedeniyle yargılandığım Davutpaşa Askeri Cezaevi'nden yeni tahliye olmuştum. Film de hapisten bayram iznine çıkan mahkumların dramını anlatıyor. Duygu karmaşasını en iyi şekilde yorumladığımı ve yansıttığımı sanıyorum."

Senaryosunu Yılmaz Güney'in hapishanede yazdığı ve Gören'in onun yönlendirmeleri doğrultusunda yönettiği Yol filminin çekimlerini yurt dışına çıkarmayı başarırlar. Film 1982'deki Cannes Film Festivali'nde "En İyi Film" seçilip Altın Palmiye kazanır ve bu ödülü kazanan ilk Türk filmi olur.

Şerif Gören ayrıca On Kadın, İstasyon, Yılanların Öcü, Katircılar gibi 40'tan fazla filmin yönetmenliğini yapar. Her konuşmasında sinemaya olan tutkusunu anlatan Şerif Gören, "Sinema benim için aşktır, sevgidir. Sinema kardeşliktir, dostluktur, barıştır. Sinema iyiliktir." der.

Şerif Gören sadece çektiği filmler ile hatırlanmayacak. Toplumsal mücadelede bir aydın olarak tuttuğu yer ile başta sinema emekçileri olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine yaptığı katkılar ile de yaşayacak.

Şerif Gören sadece çektiği filmler ile hatırlanmayacak. Toplumsal mücadelede bir aydın olarak tuttuğu yer ile, başta sinema emekçileri olmak üzere işçi sınıfı ve emekçilerin mücadelesine yaptığı katkılar ile de yaşayacak.

MÜCADELE POSTASI

Emeğin Kurtuluşu

*işçi sınıfının sesi olarak çıkıyor.
Yani işyerlerinde
yaşadıklarımızı,
uğradığımız haksızlıkları,
yaşadığımız deneyimleri
paylaşmak,
ülkede ve dünyada
yaşananları işçi sınıfının
gözüyle yorumlayabilmek
için çıkıyor.
Sen de bu sese sesini kat!*

*Unutma;
Emeğin Kurtuluşu
senin sesin,
senin soluğun!*

Şu kısacık dünyada biriktirdiğimiz iyi dostlara şükürler olsun...

Eski bir gemi söküm işçisi yazdı...

Bu eylem başladığında hakkını bile savunmayacak olan gemi söküm işçileriydik. Karşımızdaki örgütlü patronlar kulübünden insanca yaşayacağımız koşulları sağlamalarını istedik.

Gönlümüzden geçip de dilimize gelmeyen, yeterli birikime sahip olmayan biz işçilere yol gösteren ve 11 gün boyunca deneyimlerini bizimle paylaşıp duygularımıza tercüman olan Yücel Memiş ve

Serdar Gür sebebi bile bilinmeyen bir nedenle tutukladılar.

İşçi sınıfının sıkıntılarını kendine dert edinmiş, kendi hayatından feragat ederek sıkıntıları dile getirmiş ve bunun için fiili mücadele etmiş insanların bu şekilde baskılanıp vazgeçmesini düşünmek aptallıktır.

Yücel ve Serdar yoksa Ahmet var! Bu savaşın galibi mutlaka ezilenler,

sömürülenler olacaktır. Servetleriyle nüfuz edebildikleri kolluk, yargı ve daha birçok imkânın onları koruyamayacağı mahşer gününü hatırlatır, dünyada çekilen sıkıntıların ahirette mükafatının olacağı gibi, yapılan zulümlerin de cezasız kalmayacağını hatırlatmak isterim.

Şu kısacık dünyada biriktirdiğimiz iyi dostlara şükürler olsun...

Serdar Gür ve Yücel Memiş halkın haklarını savunmuş isimlerdir!

Eski bir DYÖ işçisi yazdı...

Ege İşçi Birliği ve sendika temsilcileri olarak Serdar Gür ve Yücel Memiş'in tutuklanması tamamen hukuksuz bir adım olup, işçi sınıfının ve toplumsal mücadelenin susturulmak istendiğinin açık bir göstergesidir.

Bu tutuklamalar, iktidarın muhalefeti sindirme, sesini kesme çabalarının bir parçasıdır ve her birimizin özgürlüğüne yönelik ciddi bir tehdittir.

Serdar Gür ve Yücel Memiş, yalnızca işçi hakları ve emek mücadelesi için yıllardır dimdik ayakta durmuş, halkın haklarını savunmuş isimlerdir. Bu adımlar, hukukun ve adaletin yok sayılmasıdır! Hiçbir güç, işçi sınıfının ve halkın haklı mücadelesine engel olamayacak, bu karanlık dönemler geride kalacaktır!

Fatma'yı tutuklayabilirsiniz ama doğru bildiğinden vazgeçemezsiniz!

Buca'dan bir tekstil işçisi yazdı...

Fatma, yalnız bizlerin hakları için mücadele eden, her türlü haksızlığa karşı kapısını çalabileceğiniz biri değildi. O aynı zamanda her sorunumuzda yanı başımızda bulabileceğimiz bir kız kardeş, sonsuz güven duyabileceğimiz ve hiçbir zorluktan asla yılmayacağını bildiğimiz bir aile üyesi gibiydi hepimiz için...

Tutuklanmış olmasına elbette üzüldüm. Ama şaşırmadım. Bu

düzenin baş eğmeyen kadınları kendisi için tehlike sayması normal.

Ama bilin Fatma 12 yaşında çalışmaya başladı tekstil atölyelerinde. Sömürüyü baskıyı çocukken öğrendi. Onu tutuklayabilirsiniz ama doğru bildiğinden, haklı gördüğünden vazgeçemezsiniz. Siz gidin Narin kızımızın katili kim önce onu bir söyleyin Fatma ile uğraşacağınıza.

Bu sistemi kökünden söküp atacak olan yegâne unsur işçinin örgütlenmesidir!

Ankara'dan eski bir Mitaş işçisi yazdı...

Yaklaşık 10 yıllık bir süre ile Türk Metal Sendikası Ankara 3 No'lu Şube'ye bağlı Mitaş'ta sendikalı bir işçi olarak ağır bir pozisyonda çalıştım. İlk zamanlar sendikacıların hak, adalet, emek ve mücadele gibi kavramlar üzerinden dem vurmalarına kanarak bir gururlanma geliyordu içimden. Diyordum ki; "Biz sendikalıyız, arkamızda dağ gibi sendikamız var."

Fakat zaman geçtikçe yapılan haksızlıklara tanık oldum. Hem işçinin örgütlenmesine engel olan hem de işçiden oy alıp işçinin emeği ile maaş alıp üstçülük taslayan bir oluşum olduğunu gördüm.

Sendika temsilcisine rahatsızlığımı dile getirmek istedim ve dedim ki: "Siz sürekli kendi akrabalarınızı, hemşerilerinizi, eşinizi dostunuzu burada makam sahibi yaptınız. Yıllardır emek veren insanların hakkını yediniz. Sizlere en ufak muhalif sözde bulunanları ya işten

çıkardınız ya da terfi haklarını ellerinden alarak çalışma alanında işçiyi istifaya yönelttiniz, baskıya maruz bıraktınız."

Rahatsızlığımı dile getirdiğimin hemen ertesi gününde beyaz yaka ve işveren vekili olan amirler tarafından ofise düşüncelerimin hesabını vermeye çekildim. Departman müdürü çok rahat bir biçimde arkasına yaslanarak; "Sen sendikaya güven, ben sabah selam vermem, akşam abi kardeş

olurum." şeklinde sözler sarf ederek savunmaya geçti.

Ben de birkaç cümle ile rahatsızlıklarımı dile getirdikten sonra oradan ayrıldım. Haklı olduğumdan emin olduğumu düşünerek bu olayı ilk olarak patron ile görüşmek istedim, maillere cevap alamadım. Daha sonrasında şube başkanımız Nihat Zengin ile görüşmek istedim, reddedildim. Daha sonrasında genel başkan Uysal Altundağ ile görüşmek

istediğimi söyleyerek mailler attım, cevap alamadım. Sonrasında toplu iş sözleşmesinin hemen ardından işten çıkarıldım. Artık şuna kanaat getirdim ve gördüm ki nerede hakkını arayan, üstçü kimliğe dayalı sistemin dışından bakan var ise başı kesilir.

Bu sistemi kökünden söküp atacak olan yegâne unsurun işçinin örgütlenmesi fikriyatı olacağını düşünüyorum.

"Bizler emeğin tarafıyız!"

Kırşehir Belediyesi işçileri yazdı...

Evet, bizler emeğin tarafıyız. Sendikamız Genel-İş'in tüzüğü var. Bu tüzüğe diyecek bir sözümüz yok! Bizim

kabul etmediğimiz bu tüzüğe uyulmamasıdır.

Genel-İş Sendikası yöneticileri işlerini düzgün yapsalar Kırşehir'de muhalefet olmaz, yönetime aday da olmazdık. Ne var ki; altı yıldır Kırşehir'in şube olmaması için hep birlikte mesai harcayanlar şimdi şube olma hakkımızı alınca koşar adım adaylığa soyundular.

Seçilmek için her üyesine açık olması gereken seçim takvimini gizli tuttular. Kendi hazırlıklarını tamamladıktan sonra yangından mal kaçırır gibi delege seçimi yaptılar. Böylece sendika yönetimine muhalif olan üyelerin yeniden aday olmalarını engellemek istediler!

Kendilerini güçlü hissettikleri, kendilerine oy gelecek birimlerde delege sayısını artırdılar. Yeterince oy alamayacakları birimlerde delege sayısını düşürdüler.

Kırşehir'in ilçesi Akpınar'ı Kayseri'ye bağlayarak DİSK'in tarihine yeni bir utanç sayfası eklediler.

Sendikacılığı rant kapısı olarak gören anlayıştan beslendiler! Son Ankara eylemi dönüşü sendika üyesi işçileri aç susuz bıraktılar. Eyleme katılan biz Kırşehir Belediyesi işçilerine bir kumanyayı çok gördüler.

Bunlardan sendikacı olmaz! Bunlardan olsa olsa çok iyi birer sendika ağası olur. Ey yöneticiler, bizim derdimiz içki içmeniz değil, bizim derdimiz işçiyi aç susuz bırakmanızdır. Sendikanın parasını işçi için kullanmamanızdır!

Sendikamızı daha fazla kirletemeyeceksiniz. Yenileceksiniz! Genel Kurul'da "Önce işçi" diyen emeğin kurtuluşu mücadelesinin neferleri olan bizler kazanacağız!

Titredi cellat!

Kırşehir Belediyesi işçisi Osman Baltacı yazdı...

Ve bir not düştü tarihin derinliklerine...

İşte küçük bedende kocaman yürek

Traşı gelmemiş henüz, avuçları küçücük

Ama on yedisinde değil...

Ak saçlı, ak sakallı bir hayalet giyindi devrim gömleğini...

Yanında Babeuf, yanında Spartaküs

Bedrettince yürüdü sehpaye

Pir Sultanca türküler dilinde...

Dönen dönsün, ben dönmezem yolumdan...

Sehpa çürüdü...

İp utandı...

Titredi cellat...

Bir direnci kaldı bize

Bir haykırışları...

146 işçi bir yol açmak için direniyor!

Polonez işçileri bir direniş hikayesi yazıyorlar. Sömürü ve baskı düzenine karşı isyanın adı oluyorlar. Çatalca'dan Ankara'ya yola çıktılar. İşçi sınıfının sesi, ışığı, yumruğu olmak için yürüyor, onurlarına sahip çıkıyorlar. Yolları kesilmiş, etrafları sarılmış, karşılarına barikatlar dikilmiş olsa da kararlılıkla direniyorlar.

Kölelik zincirlerini kırmak için bir adım öne çıkarak sendikalı olan Polonez işçileri *"Bu düzen böyle gitmez"* dediler.

İşçilerin haklı ve meşru mücadelesini hazmedemeyen Polonez kapitalisti, yüzlerce işçiyi bir mesajla işten çıkardı. "Kod 46", yani "hırsızlık ve yüz kızartıcı suçlar" bahanesiyle işten çıkarılan işçilerin tek "suç"u sendikalı olmaktı.

İşten çıkarılan bir işçi kadın, *"Ne zaman bantları çıkardık, özgürlüğümüzü istedik, kapının önünde bulduk kendimizi."* diyordu.

İşçi sınıfı bir kere o bantları çıkarıp mücadele etmeye başladığında, sömürü ve baskı düzeninin asalak efendileri için çanlar çalmaya başlar.

Aylardır fabrika önünde direnen Polonez işçisinin çağrısı, milyonlarca işçiyi suskun kılan bu görünmeyen bantları sökme çağrısıdır.

Polisinden müftüsüne, kaymakamından yargıcına karşılarına çıkan her engeli aştılar, aşmaya çalışıyorlar. Direniş alanından Ankara'ya doğru yola çıktıktan birkaç kilometre sonra yine yasaklar, baskılar, engellemeler ve tehditlerle karşılaşıyorlar.

Polonez sermayesinin emir eri gibi çalışan devletin tüm kurumları adeta seferber olmuş durumdadır. Ürdün Kraliyet ailesinin mensubu olan Polonez sermayesinin çıkarlarını korumak adına direnişçi işçilerin karşısına her türlü engeli çıkarıyorlar.

İşçileri bölüp parçalamak için milliyetçilik yarışına girenler, şimdi devletin tüm imkanlarını yabancı efendilerinin önüne seriyorlar.

Sürekli "yerli ve milli" olmakla övünenler için Polonez sermayesi "yerli ve milli", emeğine, onuruna ve geleceğine sahip çıkan işçiler ise "dış güçler" oluyor.

Polonez işçileri boyunlarını bükmediler, el açmadılar. Sorulacak bir hesapları var.

Yeni bir yol açmak için Ankara yürüyüşüne başladılar. Sadece kendileri için değil, Türkiye işçi sınıfı adına yürüdüklerini duyurdular. Bu onurlu yürüyüşün sonunda kazanan sadece Polonez işçileri değil, Türkiye işçi sınıfı olacak.

Yürüyüşleri polisin azgın saldırısıyla karşılaşırsa da ok yaydan çıkmış bulunuyor. İşçiler Polonez kapitalistin açlık dayatmasına karşı bedenlerini açlığa yatırdılar. *"Ölmek var, dönmek yok"* diyorlar üzerlerinde kefenleriyle...

Kapitalist patronların ve hükümetinin yüreğine korku salan Polonez işçilerinin direnişine sahip çıkmak her işçinin boynunun borcudur.

Emeğimize, geleceğimize, özgürlüğümüze sahip çıkmak, Polonez işçilerine sahip çıkmaktan geçiyor.

Direnen 146 işçinin önüne dikilen barikatları hep birlikte aşalım!

Polonez işçileri boyun bükmediler, el açmadılar. Sorulacak bir hesapları var. Yeni bir yol açmak için Ankara yürüyüşüne başladılar. Sadece kendileri için değil, Türkiye işçi sınıfı adına yürüdüklerini duyurdular. Bu onurlu yürüyüşün sonunda kazanan sadece Polonez işçileri değil, Türkiye işçi sınıfı olacak.